

ІЗ ВОГНЮ ТА В ПОЛУМ'Я

— Та йдіть ви всі! — я щосили луснула дверима і, не озираючись, погуркотіла сходами. На першому поверсі таки прислухалася. Звісно, ніхто не побіг наздоганяти, що й слід було довести. Їй на мене на-чха-ти.

І чому мати розрипілася? Подумаєш, виголила скроні. А хоч би й налісо поголилася! Мое тіло — моє діло. Але ні, вона вічно читає моралі, коли щось не так, як їй хочеться. Пхає носа не в свої справи. Кожен крок прагне контролювати. Де була? З ким? Чому так пізно повернулася?.. І як її «Сергійко» (ага, «Сергійко» — два метри зросту і центнер ваги) терпить? Нормальний узагалі мужик, адекватний. Не лізе в душу, клеїтися не намагається, як той попередній, як там його, що до матері залицявся. Іноді навіть гроші підкидає, окрім кишенькових. Мати й тут зі своїми дурнуватими правилами: саме стільки й ані гривні більше! Але ж бувають у людини непередбачувані витрати?! Я ті подачки йому в обличчя кинула б, якби спробував розігравати любов до «донечки». Та вітчим — мудрий дядько, бо просто непомітно кладе гроші мені в рюкзак. ОК, його я погоджуюся терпіти. Мені він, може, навіть подобався б, якби був моїм справжнім батьком...

Я вистромила носа з під'їзду. Гучно пчихнула. Ненавиджу міжсезоння. Ні зима, ні весна. Кругом болото, бруд, убога сірість, стрьомні люди. Бісить цей пожмаканий,

не першої свіжості сніг, згорнутий комунальниками в купи посеред тротуару точнісінько навпроти пішохідного переходу. Невже цим бевзям невтямки, що комусь це місиво доведеться перелазити? Та їм пофіг. У цьому тричі проклятому місті взагалі всім на всіх пофіг.

Мерзлякувато натягую на голову капюшон. По скронях потягнуло морозним вітром. Гаразд, визнаю: поголитися в лютому — не надто вдала ідея. Особливо, коли вилітаєш з дому без шапки. Але коли я ту шапку взагалі носила? Певно, ще в дитсадку. Байдуже. Переживу. Волосся — не зуби, відросте. Уявляю, як зараз офігіє Жаба. Лише заради цього варто трохи померзнути!

Я обсмикую рукави, щоб хоч трохи зігріти долоні. Шкірянка, яку ношу поверх худі, давно куца. Тому все, що я можу зробити, щоб хоч якимось чином зігрітися, — дужче розтягнути й без цього безрозмірну кофтину. Але я нізащо не промінюю ці лахи на щось інше. Вони особливі.

Худі я здобула на останньому (чи, як тепер модно поміж божми, «крайньому») рок-концерті улюбленого гурту: фактично вихопила останню з-під носа у брутального дядька-металіста. Як згадаю його мармизу, коли він зрозумів, що його обскакало десятирічне дівчисько, аж гикати хочеться від сміху. Байдуже, що за розміром (якийсь ікс-ікс-безкінечність-ель) худі пасувала йому, а не худій підлітці, якою я й залишаюся донині. Мати тоді ще їздила в прикольні наукові відрядження й усюди брала мене з собою. Не те, що зараз... На біса їй здалося те заміжжя? Сидить тепер, як дурепа, другий рік у декреті й личинці дупу витирає. Личинка — це Владик. Мій молодший брат. Майже дворічне рюмсало, скиглій і приставучка.

Куртку прислав батько. На виріст. Я відразу закохалася у цю косуху з вишитою на всю спину мордою вовка. Це був його останній подарунок на ДН. А потім він тупо зник. Мати стверджує, що він військовий, офіцер диверсійної секретної бригади. Тому постійно в «гарячих» точках. І взагалі, там усе засекречено. Коли була мала, вірила. Років десь до семи. Поки сусід Валька не бовкнув, що то все брехня. Що немає у мене ніякого батька. І ніколи не було. Валька, звісно, тоді конкретно вигріб: я розквасила йому носа й вибила передній зуб. Хай тішиться, що молочний, бо так і ходив би, дурень беззубий. Але і я зробила певні невтішні висновки. Відтоді з матір'ю стосунки поступово спаскудилися. Вона далі брехала про героя-батька, а я не хотіла слухати цю хрिнь. Тепер у неї справжня, традиційна, повна сім'я. А я таке щось, причепи кобилі хвіст. Живу на їхніх квадратних метрах. Нічого, ще трохи. Закінчу школу і звалю за горизонт подалі від них.

Ще у мене є лунниця — кулон у вигляді напівмісяця. Трохи кострубатий. Помітно, що хендмейд, а не якийсь там масмаркет «маде ін чіна». Вона — мій найбільший скарб. Мати розповідала, що її батько зробив власноруч, коли я народилася, — як оберіг. Мабуть, укотре бреше, але я все одно ніколи не знімаю прикрасу з шії.

Я втиснулася в автобус. Запхала у вуха навушники, врубала на повну улюблений трек. Дивилася через брудне вікно на облізле місто й дивувалася: що я взагалі роблю у цьому позбавленому кольорів дурдомі? «Їде маршрутка, як велика собача будка...» Дядько Скрябін таки мав рацію.

Мене буквально виштовхали з маршрутки. Я глибоко вдихнула морозяного повітря. Заледве віддихалася. Щоразу в громадському транспорті мені не вистачає повітря. І справа навіть не в купі тіл, кожне різного ступеня вимитості й напарфумленості, що традиційно напихаються у маршрутку зранку. Я задихаюся просто від їхньої присутності. А взагалі, добре, що мати не бачить, як мене криє, а то знову би затягала по психологах.

Власне, за нормальних умов я б і не полізла у цю шпротовозку. Переважно я ходжу до школи пішки. Просто сьогодні довго бавилася із зачіскою, тому й спізнююся. Звісно, можна було б забити і прийти на другий урок, але перший буде історія, а я не можу це пропустити.

— Пётро! — пролунав придушений, наче курці наступили на горло, повний паніки й розпуки скрик.

Ну, що йому треба з самісінького ранку?! Так, цей дурбель кличе саме мене. Це мене звуть цим ідіотським іменем «Петра» (наголос на «е»!). Не Анастасія, не Ганна, не Софія чи бодай Марія, не Іванка чи, хай йому грець, Василина. А саме «Петра». Точніше Петрина. Непийвода Петрина Юріївна. Стосовно «Юріївна» я б не була на сто відсотків упевнена. Народ, якщо ви досі вважаєте, що вас не люблять батьки, згадайте, що когось у цьому світі назвали «Петриною»!

— Чого тобі? — бурчу, не озираючись.

Валька, точніше Валентин, — реально дівчаче ім'я й одна з причин, за що хлопчисько регулярно отримує, — летить до мене мов очманілий. Та його на півдорозі хапає за куртку Віталік Томенко. Починається...

Я впихаю у вуха навушники, відгороджуюся від усіх. Мені байдуже, що Віталік зараз віддухопелить

Вальку. Це норма. Закон джунглів. Валентин — скигля, манірний хлопчик. Він у нижній частині харчового ланцюжка середньої загальноосвітньої школи, тому приречений вигрібати. А ще він куций і товстий, тому в нашому жорстокому світі це метрове нещастя — ідеальна мішень для знущань. Такий ніколи не дасть здачі. Віталька, навпаки, на вершині цього ланцюжка. Бо він — здоровий кабан, напівпрофесійний боксер. Хоч і тупий. Ще й старший майже на два роки (з якоїсь там причини його пізніше віддали до школи. Підозрюю, що ця причина — геть відбиті мізки. У тих, кого товчуть по голові, таке буває). Але цього (плюс, за чутками, які ніхто не намагався перевіряти, татко в прокуратурі) цілком вистачає, щоб бути альфою восьмого класу. Увесь світ ділиться на лузерів та альф.

Але є ще такі, як я. Ми — нейтралі. Ми завжди осторонь цих «веселих перегонів». Приречені бути одинаками.

— Петро, благаю... Рятуй!

Ні, він знущається! Те, що ми колись у дитячому садку сиділи на сусідніх горщиках, не означає, що ми друзі. З якого дива мені лізти в їхні розбірки?

Я уникаю навіть дивитися у той бік. Минаю цю парочку, Вітальчину свиту й глядачів.

— Ага, чеши звідси, поки сама не відгребла, — Віталька добряче штовхає мене у плечі, — мовляв, не затримуйся, — під дружний регіт половини школи. Я майже перечепилася об сходинку, але встояла. Розпластатися тут, перед усіма, було б паскудно для роками виплеканої репутації. — Чи, може, поскаржишся таткові?

А ось це ти, Вітальчику, даремно. Одна справа щось там бовкати, і геть інша — простягати до мене свої криві руки. У скронях щось забемкало, мабуть, то кров ударила в голову. Лють клубком завовтузилася десь у животі, розпираючи нутроці, а тоді без попередження лавою рвонула до мозку. Я майже почула, як мені наказують «фас!», і з неймовірним задоволенням підкорилася цій примітивній команді.

Ефект несподіванки й один влучний удар у сонячне сплетіння — і Віталька згинається вдвоє. Отримує додатковий хук у зуби. Правду кажуть: велика шафа гучно падає. За логікою, його свита мала б не втручатися. Достатньо вивести з ладу альфу, щоб шавки розбіглися. Але ні, цього разу мені не щастить. Цей «новенький» довготелесий прилипала, навіть імені його не пам'ятаю, хапає мене руками ззаду. Поки він щось там переможно волає, закидаю голову назад і луплю потилицею йому в носа. Невдаха відразу мене відпускає. Я стаю в стійку, чекаючи, хто нападе наступним.

— Та ну її, собаку дику, — перешіптуються інші й по волі розходяться.

Я відверто зловтішаюся. Це прізвисько мені подобається. Мабуть, варто було б сказати матері спасибі: колись давно вона вирішила, що уроки східних єдиноборств — ідеальний варіант, щоб дати вихід моїй дитячій агресивності. Мати обламалася: після кількох місяців занять я не лише й далі товкла всіх, хто хоч пальцем мене зачіпав, а робила це професійно й натхненно.

— Непийводо! Томенку! Негайно до класу! Увечері я зателефоную вашим батькам.

ЗМІСТ

Із вогню та в полум'я	5
Ворота Арідника.....	16
На тому світі	26
Неврида.....	33
Капище Перуна	44
Купава.....	53
Злочин і кара.....	64
Щенята	73
Ще одна лунниця	83
На дні Чорного Озера.....	87
Заблукала.....	97
Казки старого дуба	105
Андрофаг.....	130
На роздоріжжі	145
Посвячення	155
Зрадник.....	169
Прощання	177
Перунові дари.....	185
Ціна порятунку	196
Велике полювання	210
Останній двобій	220
Удома	238